

Sygn. akt I CSK 582/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Towarzystwa Ubezpieczeń [...] S.A. w W.

przeciwko G. W. i W. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwani złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 grudnia 2015 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 maja 2014 r., którym Sąd Okręgowy zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 970 819,98 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2013 r. i orzekł o kosztach procesu. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które ujęli w pytaniach:

- czy w świetle wymogów art. 207 § 6 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c. umocowanie osób podpisanych na dokumentach zawierających oświadczenie woli, stanowiących dowód w sprawie powinno być wykazywane wraz z tymi dokumentami, czy dopiero na zarzut drugiej strony?

- czy treść korespondencji przedprocesowej pomiędzy stronami wpływa na zakres twierdzeń i dowodów, które w myśl art. 207 § 6 k.p.c. powód powinien zgłosić już w pozwie?

- czy pominięcie spóźnionych twierdzeń i dowodów zgodnie z art. 217 § 2 k.p.c. wymaga uprzedniego wprowadzenia stosownej cezury czasowej przez sąd lub przewodniczącego?

- czy możliwe jest skuteczne sformułowanie ewentualnego wniosku dowodowego, polegającego na wniesieniu o przeprowadzenie określonego dowodu na wypadek zajścia okoliczności wskazanych w tym wniosku? Jeżeli tak, to z jaką chwilą zostaje złożony wniosek z perspektywy wymogów określonych w art. 207 § 6 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c.?

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom, sformułowali pytania powiązane ze stanem faktycznym sprawy, które nie mają charakteru abstrakcyjnych zagadnień prawnych o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej. W swoich wywodach pominęli okoliczność, że problematyka prekluzji procesowej była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r., I CSK 158/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 63, z dnia 14 marca 2013 r., I CSK 377/12, nie publ., z dnia 4 grudnia 2015 r., I CSK 928/14, nie publ. i z dnia 25 sierpnia 2016 r., V CSK 682/15, nie publ.). Wywody skarżących świadczą o tym, że chodzi im o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej, a nie o rozstrzygnięcie poważnych wątpliwości prawnych mających znaczenie dla praktyki sądowej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw

jw